

Arrest

nr. 163 901 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. De vorige asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 3127 van 25 oktober 2007 omdat zijn asielaanvraag ongelooftwaardig is.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen met maobadi naar aanleiding van de arrestatie van B. en B. en hun behoefte om wraak te nemen, alsook wegens zijn voormalig lidmaatschap van de Nepali Congress Party. Verder haalde verzoeker aan als lid van de Pahadi minderheid in de Terai problemen te zullen krijgen met de Madhesi meerderheid. Hij wenst ook niet naar Nepal terug te keren omdat hij al sinds 2006 een gezin vormt met een vrouw en haar dochter en hij een vredevol leven wil met uw gezin. Verzoekers advocaat wees ook nog op het feit dat hij psychische problemen heeft.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn citizenship card; zijn paspoort, aangevraagd bij de Nepalese ambassade in Brussel en uitgereikt op 12 december 2013; een certificaat van verwantschap, uitgereikt op 22 juni 2005, dat zijn band met zijn ouders aantoonde; het registratiebewijs dat hun winkel op naam van zijn vader stond; een attest van de politie van Butwal dat bevestigt dat verzoeker en zijn familie inwoners zijn van Butwal, d.d. 24/02/2072 (Nepalese kalender, stemt overeen met 7 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender); en een attest van het mensenrechteninformatiecentrum waaruit blijkt dat verzoekers vader hem bij hen als vermist heeft opgegeven en waarin staat dat ze, na een grondige zoektocht naar verzoeker, ontdekt hebben dat verzoeker het land heeft verlaten ten gevolge van dreigingen door de Maoïsten, d.d. 07/02/2072 (21 mei 2015).

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij zich na de zware aardbeving in 2015 niet elders in Nepal kan vestigen, wijst de Raad er op dat dit motief geen enkel verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren, noch wordt dit door verzoeker concreet aangetoond. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in het verleden reeds een aantal jaar in Kathmandu heeft gewoond en hij er nog verschillende vrienden heeft met wie hij contact onderhoudt. Verzoeker heeft bovendien, ruim nadat de aardbeving in april en mei 2015 in Nepal had plaatsgevonden, zelf verklaard dat het mogelijk moet zijn om er een huis te huren en een zaak te openen (gehoorverslag van 25 november 2015, 5 en 16). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de socio-economische toestand van het

land, economisch voor verzoeker onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Nepal een nieuw leven in Kathmandu op te bouwen.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 februari 2016, voert verzoekende partij aan dat de grote aardbeving in haar hoofde een nieuw element is omdat er problemen zullen rijzen met betrekking tot de hervestiging.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat de grote aardbeving in haar hoofde een nieuw element is omdat er problemen zullen rijzen met betrekking tot de hervestiging wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“In de mate verzoeker voorhoudt dat hij zich na de zware aardbeving in 2015 niet elders in Nepal kan vestigen, wijst de Raad er op dat dit motief geen enkel verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren, noch wordt dit door verzoeker concreet aangetoond. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in het verleden reeds een aantal jaar in Kathmandu heeft gewoond en hij er nog verschillende vrienden heeft met wie hij contact onderhoudt. Verzoeker heeft bovendien, ruim nadat de aardbeving in april en mei 2015 in Nepal had plaatsgevonden, zelf verklaard dat het mogelijk moet zijn om er een huis te huren en een zaak te openen (gehoorverslag van 25 november 2015, 5 en 16). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de socio-economische toestand van het land, economisch voor verzoeker onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Nepal een nieuw leven in Kathmandu op te bouwen.”*

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS